

## Arrest

nr. 124 996 van 28 mei 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“Verzoeker vraagt voor de tweede keer asiel aan. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij het arrest van de Raad nr. 108.896 van 2 september 2013 omdat zijn asielaanvraag ongelofwaardig is.*

*Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag bijgevolg, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over*

*elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.*

*In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn asielrelaas en beroept hij zich op verdere ontwikkelingen in zijn asielrelaas.*

*De Raad stelt vast dat verzoeker deze nieuwe gegevens kadert binnen de problematiek die hij in zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet kunnen tornen aan het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 108.896 van 2 september 2013.*

*Bijgevolg worden geen bewijselementen aangebracht die op zekere wijze kunnen aantonen dat het arrest van de Raad nr. 108.896 van 2 september 2013 anders zou zijn geweest als deze elementen dan zouden hebben voorgelegen.*

*Verzoeker heeft bij zijn tweede asielaanvraag ook nieuwe problemen aangehaald. Hij verklaarde dat hij problemen vreest met zijn familie en met de Pakistaanse autoriteiten omdat hij met een Servische vrouw is gehuwd en hij met haar een zoon heeft gekregen. Over deze nieuwe problemen heeft de commissaris-generaal echter onder meer vastgesteld dat verzoeker deze problemen zou kunnen vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen en dat verzoeker niet aantoonde dat hij hiervoor niet kan rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift.*

*De Raad wijst erop dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte is aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2 en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

*Daargelaten de geloofwaardigheid van deze problemen, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*De commissaris-generaal heeft verder vastgesteld dat er in verschillende delen van Pakistan geen gewapend conflict aan de gang is en burgers er op dit ogenblik geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoeker stelt dat de situatie in zijn plaats van herkomst allerm minst veilig kan genoemd worden en verwijst hiervoor naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.*

*De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).*

*Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die*

*terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.*

*Uit de informatie in het administratief dossier en uit het reisadvies dat verzoeker in het verzoekschrift heeft opgenomen blijkt niet dat burgers op dit ogenblik in heel Pakistan een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

*Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 april 2014, voert verzoekende partij aan dat zij een kind heeft met een Servische mevrouw en dat het derhalve onmogelijk is om zich in haar land van herkomst te vestigen. Zij preciseert dat de vrees voor haar familie zeer groot is aangezien zij dit niet zullen aanvaarden en wijst tevens op de godsdienstige en etnische verscheidenheid in haar land van herkomst.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten aanvoert die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking opgenomen grond weerleggen. Zij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar asielmotieven en gaat hierbij voorbij aan de vaststelling dat zij de problemen die zij hierdoor zou ondervinden, voor zover geloofwaardig, zou kunnen vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen. Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft. Dat er godsdienstige en etnische verscheidenheid is in haar land wil niet zeggen dat verzoekende partij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Verzoekende partij is immers een geschoolde meerderjarige jongeman die in staat is om te werken en Urdu spreekt, de nationale taal van Pakistan. Verzoekende partij en haar echtgenote zijn beiden soennitische moslims. Verzoekende partij toont bovendien evenmin aan dat zij voor de problemen die zij aanvoert niet kan rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Verzoekende partij betwist ook niet dat uit de objectieve informatie, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat huwelijken tussen Pakistaanse mannen en vrouwen van een andere nationaliteit geen enkel probleem vormen voor de Pakistaanse autoriteiten en dat er zelfs specifieke wetgeving is die het vrouwen van een andere nationaliteit mogelijk maakt om de Pakistaanse nationaliteit te verkrijgen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS